A világtalan királyfi

Volt egyszer, nagyon régen egy szegény király. Szegény ország, szegény uralkodója volt. Nem elég, hogy koldusok vették körül, még ráadásul volt egy világtalan fia is. Örült ő a fiának, de annak nem örült, hogy egyetlen gyermeke vak.

Azért volt az országa szegény, mert olyan helyen terült el, ahol nem volt más, csak szikla, erdő, aztán megint szikla. Kevéske bevétel csak a városi idegenektől volt, akik idelátogattak, megnézni a csupasz hegyeket, sűrű erdőket. Legfőképpen egy híres szikla vonzotta őket, aminek egy kilógó darabja olyan formájú volt, mint egy törött pengéjű kés. Éle, mint a borotva. Hajszálat lehetett elmetszeni vele, hosszában. Éleskőnek nevezték.

A király szerette volna meggyógyíttatni a fiát, de az, aki ezt meg tudta tenni, egy igen távoli vidék csodadoktora volt, és nagyon drágán dolgozott. Száz aranyat kért, azt is előre. Így hát lemondott arról, hogy valaha egészséges legyen az ifjú király.

A királyfi minderről semmit nem tudott. Nem tudta, hogy szegény országban lakik, nem tudta, hogy milyen ez az ország, és nem tudta azt sem, hogy van valaki, aki képes lenne őt látóvá tenni. Ha nem kellett tanulnia, azzal szórakoztatta magát, hogy kedves kiscicáját simogatta, játszott vele, vagy szolgája segítségével felült a nyeregbe, és kilovagolt az erdőbe, hegyekbe. A szolgája nem ment vele, mert a lova nagyon okos volt, bármerre elment, estére kelvén visszatalált a palotába. A királyfi éjjelente különös élőlényekkel álmodott, amikről mindig mesélt apjának, de érezte, hogy apja elképzelni sem tudja azokat.

Történt egyszer, hogy a lova megijedt egy nyuszitól, megugrott, és a királyfi leesett a hátáról. A paripa hazafutott egyedül, beállt az istállóba, így senki nem vette észre, hogy itthon van, s a királyfit nem hozta vissza.

Nem történt az ifjúnak semmi baja, csak nem tudta, hol van, és merre induljon. Tapogatózva haladt egy ideig, amerre gondolta a jó irányt. Egyenesen az Éleskő fele ment. Megtapogatta, és majdnem elvágta a kezét. Rájött, hogy ez az a kő, amiről már mesélt a tanítója. Ahogy fogdossa a sziklát, ismerkedik az élével, egyszer csak azt érzi, hogy a markába ugrik, és egy közönséges bicska lesz belőle. A másik kezébe pedig egy görcsös fadarab ugrott. Elkezdte hát faragni, gondolta, kifaragja az egyik lényt, amit álmában látott. Legalább elfoglalja magát, addig, amíg rátalálnak. Alig vágott le egy-két forgácsot, érzi ám, hogy a kezében már ki is alakult a szobor. Tapogatja, hát, uramfia, pont olyan, mint álmában. Letette a bicskát, hogy jobban megfoghassa a szobrot, és hallotta, érezte, hogy az, újra sziklává változott.

- Ó, kedves királyfi, mi dolgod van itt, az Éleskőnél? – kérdezte egy melegen simogató leányhang.

- Ledobott a lovam, és nem tudom, merre kell mennem, hogy hazataláljak – válaszolt a királyfi.

- Szívesen hazavezetlek – mondta a lány, és kézen fogva elindultak.

- Gyönyörű játékod van – csodálkozott a lány, amikor meglátta a szobrot.

A királyfi elmondta, hogyan járt a sziklával, de a lány egy szavát sem hitte, azt gondolta, eszét vesztette a királyfi, amikor leesett a lováról.

- Ugye, nem hiszel nekem, légy holnap a sziklánál, újra megpróbálom. Ezt pedig neked adom, emlékül, amiért ilyen kedves vagy velem, és hazakísérsz.

Másnap a szolgájával elment a sziklához. A lány már ott volt. Most is megtapogatta az éles követ, de nem történt semmi.

- Menjetek el innen, hátha azért nem sikerül, mert ti itt vagytok – parancsolta meg nekik a királyfi.

Elmentek hát, de messzebb megálltak, és lesték, hogy történik-e valami? Történt. Minden megismétlődött, ugyan-úgy, mint tegnap.

A leány és a szolga nagyon elcsodálkoztak. A szolgának azonban támadt egy ötlete. Nem szólt róla senkinek. Amikor hazavezette a királyfit, eldugta a szobrokat, és azt mondta az öreg királynak:

- Felséges uram, a fiával valami furcsa dolog történt, amikor ledobta a ló, mintha megbomlott volna szegénynek az esze. Olyan dolgokat képzel magáról, hogy szobrokat farag. Az ő szemével?! Nagyon sajnálom, uram. Most már vigyázni fogok rá, mindig elkísérem ezután, ha lovagolni megy.

- Rendes vagy, majd megjutalmazlak érte, ha lesz miből.

- Köszönöm, Uram, de nem azért teszem, hanem azért, mert szeretem a királyfit.

Dehogy, dehogy, nem azért tette, mert szereti a királyfit, hanem azért, mert attól fogva minden szobrot elvett tőle, amit faragott a csodakéssel, és eladta. Azt mondta, hogy szekrénybe zárja őket, nehogy valaki ellopja. A királyfi megbízott benne, és minden szobrot neki adott.

A szobrok olyan szépek, és szokatlanok voltak, hogy híre ment messze földön, és az országban hamarosan nagyon sokan érkeztek, és mindet megvették a szolgától.

Nem lett volna semmi baj, ha a lány, aki egyszer hazavezette, nem leselkedik mindig egy fa mögül, amikor a királyfi dolgozott a csodakéssel. Leselkedett bizony. Egyszer aztán eszébe jutott, hogy micsoda dolog, az, hogy csak ő gyönyörködhet e

különleges alkotásokban. Összegyűjtötte az ország népét, és elmentek együtt a király elé. A lány kérlelni kezdte a királyt.

- Fenséges urunk, kérünk, mutasd meg nekünk azokat a szobrokat, amelyeket a fiad készít!

- Elég bajom van így is. Ne űzzetek gúnyt szegény világtalan, eszement fiamból.

- Fenséged nem tudja, miért lovagol ki mindennap a szolgával a királyfi? – lepődött meg a lány.

- Nem tudom, csak azt tudom, hogy mindig össze-vissza beszél, mindenféle csodálatos álomról, meg szobrokról. Vajon hogyan tudna ő bármit készíteni, mikor születése óta vak.

- Pedig tud. Én minden nap láttam, amikor az Éleskőnél különleges élőlények másait készítette. A legelsőt nekem adta.

A lány előhúzta a kincsét a kendője alól, mert mindig nála volt, annyira a szívéhez nőtt, és megmutatta a királynak.

A király azonnal hívatta a szolgát.

- Mond el nekünk, mi baja a királyfi eszének? – szegezte neki a kérdést a király.

Ahogy a szolga meglátta a lányt, és a király kezében a szobrot, egyből tudta, hogy kiderült minden. Kétségbeesve borult a király lábához.

- Kegyelmezz, fenséges királyom, megtévedtem, de már megbántam.

- Hol vannak a szobrok?

- Visszaszerzem, napokon belül, ezt megígérem.

- Azt kérdeztem, hol vannak?

- Eladtam őket. Tessék, itt van az áruk – és a király elé öntött egy nagy csomó aranyat.

A királyfi is előkerült, és csodálkozva hallotta, hogy legkedvesebb szolgája így becsapta. Nagyon elszomorodott. A lány odament, és vigasztalni kezdte.

- Én szívesen leszek a cseléded, amíg csak élsz.

- A feleségem semmiképp nem akarsz lenni, ugye? – kérdezte a királyfi.

- Örömmel leszek a feleséged, de tehozzád királylányok illenek.

- Édesapám, elvehetem feleségül azt, aki nekem a legkedvesebb?

- Igen, igen, áldásom rátok – örvendezett a király – a szolgádat elzavarom, a pénzből pedig meggyógyíttatom a szemedet.

- Ne haragudjon meg érte, apám, de még két kérésem van.

- Mondjad fiam, bármit teljesítek, ha tudok.

- Ne zavard el a szolgámat. A legjobban ő ismer, ő tudja a szokásaimat. Mindig rendes volt velem, ezért megbocsátom neki, hogy megzavarta az arany csillogása. A második kérésem, hogy nem szeretném, ha meggyógyítanának, mert akkor talán nem tudnék szobrokat faragni, legalább is, nem biztos, hogy ilyenek lennének, meg ki tudja, hátha az Éleskő sem viselkedne velem így, ahogy most.

A király meglepődött a fia kérésén, de mindkettőt megértette.

- Rendben van, ha ezt akarod, legyen kívánságod szerint – s most a szolgához fordult – Te pedig jól figyelj, ha a legkisebb panasz lesz rád, megnézheted magad. Vigyázz magadra nagyon! Figyellek.

A szolga megszívlelte a jó tanácsot, vigyázott magára, nem lehetett senkinek panasza ellene.

Többé nem volt semmiben hiány az országban. Rengeteg turista érkezett. Mindenki a híres szobrokat akarta látni. A király szétosztotta népe között az arany egy részét, amiből éttermeket, szállodákat építettek, hogy legyen hely a sok-sok vendégnek.

Azóta mindenki boldogan él, abban az országban, ha meg nem halt.

Egyedül a királyfi szolgája nyugtalan, annyira vigyáz, nehogy akarva, akaratlan vétsen valamit ura ellen, és elzavarják miatta.